

AKATALPA

Şubat 2026 - Sayı 314

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Tahir Musa CEYLAN

İlhan KEMAL

YAZMAK MUALLAK

Yazmak el ele tutuşmak değil beden bedene sevişmek cümleler öbeklenip kurt sürüsü gibi dönerek satırlar dizilip alüfte izler doğurur ve zaman şahlanan kaplandır, akıllanan insan bir klan olur, devran korkunç virgüller ünlemler delirip kan gibi damlar boynuma ünsüzler ayın yapıp ünlüler ilahi söylerken gırtlakta soru işareti kesip sesi, çengeliyle saplanır boğazıma gelmez yazıyı karalamaya, yazı insana öz, değil üvey yazar şiire zevce, romana güvey iken, yılanı düğün, örümceği sanat bilmek, peki sonuç, şair olmuş kasnakta nakış, üstelik kırkyama değil punç

Sert ol, yazmakta tıkanırsan o olsun seni kurtaran uç bakırla kalaydan vahdet bi yazar, inanmak için seraba dayanmak için zindana acı acına dur, tut yıl boyu oruç ve kar tanesinden işle dantel, pıtrak motifli tül bent ile ham hayalden burç ol, dahi en sert element ki, odur varacağın, heykelden mermer benliğinden tunç

Kemancı yengeçler kaç beste yaptı yazdıklarını siz duymadınız desem yeri, kum gibi avuç avuç dokunaklı sözler armoniyle dalgada yüzüp durdu yazarken yangın, çalarken kül, oldu yalnızlığın sesi külden binayla göğe doğru uzandı sayısız burç

harflerin tuhaf nezaketi oluyor bazen, sahte gibi bazen vurduğu kurt, gözü dişi düşman misali sürüyle diziliyor, yığıldıkça yığılıyor, tepeleme ölü sayfalarda esir, prangalı mahkûm sanki, alıyor müebbet, oluyor vardığı bela, varlığı suç

Adamı şiir, kadını roman, yaşlıyı şarkı mahveder cefalar hebalar için, faniler kabirler sahnede dans ediyor, karıncalar olmuş şiir şimdiden hepsi kalacak geriye, olacak bin yıllık fosil, insanı o en kırılgan yerinden onarıyorum, estetik dua, evrensel manifesto ile, her cümlede “adalet” diyerek, evet saçma, yalan onu düzelten her çaba bozulacak bir nişan bohçası gibi uzayda gümüş kakma ayna, sedef tarak ve insan asılarak imkânsızlar bir arada, sallanıyor darın ağacında omuzda nasıl olmuşsa o kadar, ondan hasıl kulunç gayrı kabil bi mucizeyle beliriyor kalıp nefessiz gıptasını çektiğim ki, ondandır, odur fuşya renk kırçıl turunç, ipi ipliği, tahtası bezi olmadan şu insan denen inanılmazı taşımış binyıl, şimdi olmuş pavurya daha da taşır, taşıyan hu ile hurç ikisi bir aynı karanlık enerji, kaç onlardan sıyrıl taşımasını ve tanımasını seni ya da döndür namıyü vur elini, yazdığından yırtıl

SOLAN GÖVERİR, BİTEN BAŞLAR

duruyorum şiire kalemimde mürekkep tükenirken kelimelerim dil hücremde mahpus kalıyor madem ki dizi dizi dizeler düşemiyorum deftere diyorum, kalbimi çıkarıp asayım ipe, bu en iyisi

başlayınca bir sonunu getirebilsem neler olurdu vuuu! yıkılırdı türk ve dünya şiiri, sevinçten rimboud’nun tahtı sarsılır, rilke dal silkelenirdi shakespeare çıldırırdı şahsen, en beterinden: nasıl oldu da ben yazamadım bu şiiri yaşıırken?

heyhat! temennilerim temrin olsa bir şey değişmez böyledir benim bütün işlerim, süklüm büklümdür: kirmende kırılan ipek süğüm kadar narin! kozasında ölmesi denli yarım, keleşin tırtılken!

tenimde can çekilirken artar yaşamak hevesim çiçeklenir yüzüm aynalar ortasından çatlarken göremem gamzelerimde şırıldayan son nehri deli dudaklarım benim, derin susar su tükenirken

bazen de insan susar, bulut konuşur, rüzgâr konuşur tende uzun bir ayaz başlar, elde ateş harlanırken hiçbir şey söylenememiştir aslında günlerin kulağına bir mırıltı kavşağında kalmıştır bütün sevda sözleri

böylece, bir yitilğe büyütmüştür büyüünü dil yolu berç olmuştur o nahif berceste mısralar, daha yazılmadan ipten hevenk ballanırken bende heves tükenmiştir şuraya bir derkenar: yeniden çağıldar kurusa da şelaleler! Solan göverir, biten başlar, bir gün mutlaka.

Meryem Ağar, Gülçin Yağmur Akbulut, Süheyla Akın, Adnan Algin, Fatma Aras, Cansu Aydın, Ali Asker Barut, Atnan Başkesen, Eylem Hatice Bayar, Dilek Bayram, Şaban Cengiz, Tahir Musa Ceylan, Cemile Çakır, Hasan Çelikkol, Hüseyin Çomak, Ramis Dara, Ahmet Şerif Doğan, Demet Duyuler, Öztekin Düzgün, Hasan Efe, Barış Erdoğan, Şerif Erginbay, Osman Serhat Erkekli, Ece Ersoy, Mehmet Girgin, Mustafa Gözübüyük, Nihan Işiker, Gülsüm Işıldar, Ayşe Şafak Kanca, Erkan Kara, Emre Karakaya, Yunus Karakoyun, İlhan Kemal, Nevzat Konşer, Arzu Kök, Erdoğan Kul, Esin Kurt, Maveren, İhsan Metinnam, Hıdır Mutluer, Mustafa Oğuz, Yahya Oğuz, Emin Orhan, Ekrem Hayri Peker, Mustafa Seyfi, Nurten Sınırtaş, Eren Şahin, Süreyya Şahin, Can Taşan, Ramazan Teknikel, İbrahim Tığ, Nesimi Yetik, Rıdvan Yıldız, Ahmet Yılmaz.

ŞİİRİN KULLANIM KILAVUZU YOKTUR

Süreyya ŞAHİN

Şiiri Şiirden Dinle

Şiirin sesini duyuyorum; pürüzsüz tenin altındaki kırılmayı, o görkemli kusuru... Senin ağzından, senin nefesinle, kelimeleri birer ok gibi fırlatarak döküyorum kâğıda. Mekanik olanı reddeden, eti ve kemiği olan, sarsan bir tonda; “ŞİİR” kelimesinin dikey ekseninde derinleşiyorum.

Şiddetli bir sarsıntıdır bu; dilin sahte nezaketini, parlatılmış vitrin camlarını aşağı indiren bir balyoz darbesi. Ben şiiri bir süsleme sanatı olarak görmüyorum; o, anlamın kendi boğazına sarıldığı, kelimelerin nefes nefese kaldığı tekinsiz boşluktur. Estetik, benim için bir uyum meselesi değil, bir sabotaj biçimidir. Dize dediğin, okurun zihnindeki konforlu odaya girip masayı ters çevirmeli, lambayı kırmalı. Güzellik, ancak yıkıntının arasından sızan o çiğ ışıktı kendini ele verir.

İmgenin zehirli karanlığına çekiyorum seni. Burada hiçbir kelime masum değil, hiçbir sıfat herhangi bir yarayı örtmek için orada bulunmuyor. Aksine, yarayı deşmek, o “rahatsız edici sesi” en yüksek perdeden duymak için buradayım. Şiirim, senin hoşuna gitmek için kuyruk sallamaz; aksine, seni dışarıda bırakmakla tehdit eder. Çünkü estetik dediğin, davet değil, meydan okumadır. Anlam, düz bir ovada değil, uçurumun tam kenarında, o meşhur “tökezleme” anında nefes almaya başlar.

Sözcüklerim, zihninizdeki o sahte bütünlük algısını parçalamak üzere tasarlanmış birer anlam sabotajıdır. Ben, şiiri bir sığınak olarak değil, açık deniz fırtınası olarak kurguluyorum; sizi kıyıya ulaştırmayı vaat etmiyor, aksine dibin karanlığıyla tanıştırıyorum. Zira hakikat, güvenli limanlarda değil, sadece boğulmak üzereyken ciğerlerinize dolan yakıcı tuzlu suda gizlidir. Okuduğunuz bu metin bir uzlaşma metni değil, kopuş manifestosudur. Şiir bittiğinde eğer hala aynı kişiyseniz, ben henüz hiçbir şey söylememişim demektir.

İç mimarisi bozuk bir yapıdır bu; kolonları sarsılan, tavanı gökyüzüne açılan bir yıkım alanı. Ben şiiri bir sonuç olarak değil, “risk hali” olarak yaşıyorum. Kelimelerim parlamıyor; aksine, birbirine çarparak kıvılcım çıkaran, çizikler içinde bırakılmış sert taşlar gibi her biri. Eğer okurken bir yerde duraksamıyorsan, eğer o dize senin boğazına takılmıyorsa, orada şiir henüz başlamamış demektir. Estetik, tam da emin olamadığın, “burada ne oldu?” dediğin o bulanık eşikte gizlidir.

Ritmim, ahengin ninnisiyle değil, uyumsuzluğun gergin teliyle kurulur. Ben pürüzsüzlüğü kusur sayıyorum; çünkü hayat pürüzsüz değildir, hakikat pürüzsüz değildir. Şiir dediğin, sinsi tortuyu zihnine bırakıp gitmeli; günler sonra, hiç beklemediğin bir sokak köşesinde seni tekrar yakalamalı. Ben kaçmak için yazıyorum, yakalanmak için değil. Tamamlanmış her dize bir hatıradır; ben ise yaşayan, kanayan ve asla kapanmayan o “açıklığın” peşindeyim.

Ali Asker BARUT

AHMET MİNGUZZİ AĞIDI

Öyle güzel öyle çok çocuktu ki
Rüyasında eğilip
Rüyasında peygamber öptü
Yüzünü

Öyle lirik öyle iyilikti ki
Rüyasını dua edip
Rüyasında peygamber öptü
Gözlerini

Dünyanın en güzel yüzü dedi
Dünyanın en lirik gözleri dedi
Peygamber ismiyle
Çağırdı Ahmet'i

Mehmet GİRGİN

DUALAR

Kazma aldım
Hikâyenin sonunda kazma oldum
Kazmayla kazmadım yazdım
Kazmayı testere gibi düşünün
Anılarımı tazeledim
Günlere yetiştim
Keçilerin ardında anneme yetiştim
Telaşlı günlerdi
Güneş güreşebileceğimiz nesneydi
Naylon pabuçlar yırtılır ve kızgın şişe yapıştırılırdı

Kazma aldım
Kazdım yazdım
Babam hiç balık tutmadı
Balık oldu
Kafasındaki pencereye kuş kondu
Kuşu kovalamakla
Ömrü geçti
Büküldü
Çizgiler oluştu
Çatlaklarda

Kazma aldım
Küreke de al dediler
Suda kal dediler
Çarpa çarpa geldik
Geldiğimiz yerde yer yoktu
İlerledik
Dik yamaçlara geldik
Kazmanın gereksiz
Küreğin gerekli olduğu yere

TÜTÜN VE KURŞUN

Neden olmaz olsun
varlığın aşkın başından.

Ekip biçtiğin hep yokluk
baka baka kurusun?

Her gün tütün ve kurşun
yaralar açık en başından.

Öyle büyüyor ki boşluk
başka nasıl dolsun?

Erkan KARA

“BEN” ÇİÇEKLERİ VE PAPATYA

iyiliksiz mutluluk ne kötü oluşturun
bunu keşfettim ve terk ettim bil
o çok korkunç ve o çok sinsice
susuz kuyuların bahçeleri gibi o
kurur tek tek bütün güzelliklerin
içinde büyüdükçe “ben” çiçekleri

güzelliğin değeri iyiliğin bulması
bunun hakikat gibi bir şey olduğu
cimrinin biriktirmediğinde cevabı
vermenin diğer adı olan sevmek:
göksel bir koruma olmak insana
döşemek yeryüzüne sevgi taşları

âh, nefis yaşadıkça, unutulurdu
“insan”ın bulunduğu yer: iyilik, akıl
hayat ne zor tanrım ve ne kolay
içi hem fukara hem âlem olana
uzandığın zordaki eller kendi elin
eşyanın perdesi kalkınca gözden

yeni bir şeyler mi keşfediyorum
kalbi papatya ile yıkamak isteği
kirlendik ama öyle böyle değil bu
tek başına mutluluk ne acı verici
herkes gözlerini görünce öğrenir
bu dünyadan nasıl da geçtiğini

bu yeni ve farklı sınıma değil
asıl husus ben'im iyi olmaması
beni saran gerçek kötülük ağı
tanrım bana yardım et, zayıfım
kendimi çok zorladım; birçok
sıradan bitiş, güçlü bir bitiş yok

ruhunu nasıl ki yükseltip insana
bir melekler zamanını yaşatan
yeryüzünde o masumiyetin ve
saflığın çiçeği olan papatya gibi
“benimle var mısın iyilik olmaya”
hep söylemek istediğim aslında.

MEVSİMLER BİLGESİ

gri kasvet duvarını aşip sele dönüşen mutluluk gözyaşı
yağmurlarıyla
artık yeter diyerek kırıp diline, kulaklarına ve gözlerine
vurulan kilitleri
gökyüzünün yedi aralıklı ve renkli portesini okumaktan
alamaz kendini
toprağın kayrası yaşamın çok sesli korosuna neşeyle eşlik
eder kalemim
kıvılcımdan kelebeğin çiçek cümbüşü içinde kaybolurkenki
coşkusuyla
lila ve beyaz notaların dalgalandığı sirensi leylak ve turunc
şarkılarına
yeni meyveye durmuş ağaçların heyecanla söyledikleri
pastoral şiirlere
kanatlarında auralar yeşil dallar arasında uçuşan kuşların
göç öykülerine
taze otların üzerinde yayılıp güneşlenen sarman kedinin
tatlı mırıltılarına
hissediyorum hassas ama güçlü yüreğinde gizlediği üzüncü
endişeyi
söz vermiştir karşı tarladaki kesik incir ağacı gövdesine
mevsimler bilgisi
şen musikiyi bütün varoluşuyla sürdürmeye görmüş
geçirmiş bahçem

Nevzat KONŞER

HANGİ MEVSİM

Ruhumda bir köprü uzun zamandır
ayakları kırık bekliyor yolcusunu
kendimden bile geçmeye korkuyorum
gündüzler geçiyor ve geceler
ıssızlığı getirip gidiyorlar

Ruhumda bir ağaç uluya uluya
döküyor kimsesiz meyvelerini
kurtlar ve böceklerle
kemiriliyor sonbahar
ufalanan kırgınlıkların
çuvallarıyla doluyor kalbim

Ruhumda bir ruh sıkışıyor zamanın
paslanmış mengenesine
nereye kaçırısam düşüncemi
biraz örümcek ağı biraz rutubet
içimde bir mecburiyet kanıyor
orası hep kış hep karanlık
orası bir ormanın yalnızlığı

mum ışığı söndü gece hâlâ yanıyor

TÜRK ŞİİRİNDE ZEMHERİ TEMASI: İMGE, ZAMAN VE VAROLUŞ BAĞLAMINDA BİR İNCELEME (KARACAOĞLAN, YAHYA KEMAL VE CEMAL SÜREYA ÖRNEĞİ)

Arzu KÖK

Zemheri, takvimde birkaç haftalık bir zaman dilimi gibi görünmekle birlikte Türk kültüründe çok daha uzun sürer. Bazen bir mevsimden ibaret değildir, bazen bir ruh hâli, bazen de bir hayat evresi olarak karşımıza çıkar. Ayazın kemiğe işlediği, gecenin uzadıkça uzadığı o günler, yalnızca soğuğu değil, sessizliği de beraberinde getirir. Belki de bu yüzden zemheri, Türk insanının hafızasında yalnız bir mevsim adı olarak değil, derin bir deneyim olarak yer eder.

Kırsal yaşamda zemheri, hayatın en zor sınavlarından biridir. Tarlanın sustuğu, yolun kapandığı, imkânların daraldığı zamanlardır. Eski anlatılarda zemheri, “sabredenın kazandığı” bir dönem olarak anılır. Çünkü bilinir ki, zemheri ne kadar sert olursa olsun bahar mutlaka gelecektir. Bu düşünce, Türk kültüründe yaygın olan kader ve tevekkül anlayışıyla birleşir. Zemheri, insanı durdurur ama tüketmez; yorar ama öğretir. Dilimize yerleşmiş deyimler ve sözler de zemherinin bu kültürel ağırlığını taşır. “Zemheri ayazı” dendiğinde yalnızca bir soğuk değil, insanın içini titreten bir sertlik hissedilir. Bu ayaz, bazen yoksulluğun ayazıdır, bazen yalnızlığın, bazen de ayrılığın. Türk kültüründe doğa çoğu zaman insanın kaderine benzetilir; bu yüzden zemheri, hayatın zor zamanlarının adı olur.

Türk şiirinde zemheri, fiziksel soğukla birlikte içsel ve toplumsal sıcaklığı da tartışmaya açar. Onu sadece bir meteorolojik durum olarak okumak, imgenin taşıdığı derin anlamı kaçırmak olur.

Şiirde Zemheri: Metafor, İmge ve Anlatı

Şiir, zemheriyi çoğu zaman yalnızlık, ayrılık, sabır ve bekleyişin sembolü olarak kullanır. Karacaoğlan’da kış geceleri, sevgiliden uzak kalmanın ve yaşam mücadelesinin imgesi hâline gelir; “Kış geldi kara ayaz / Yüce dağlar donmuş / Sevdığım uzakta kaldı / Ben burda yalnız kalmışım” (Karacaoğlan, akt. Kaplan, 1997, s. 45).

Divan ve klasik şiir geleneğinde ise zemheri, yalnızca bireysel değil, tarihsel ve estetik bir bilinçle de ilişkilendirilir. Yahya Kemal, kış ve soğuğu geçmişin ihtişamıyla bugünün durgunluğu arasındaki farkı vurgulamak için kullanır: “Karlar düşer sessizce, tarih gibi derin / Zemheri, geçmişin gölgesi” (Yahya Kemal, 1919).

Modern şiirde ise zemheri, bireyin iç dünyasına kayar; varoluşsal boşluk ve modern yaşamın yalnızlığıyla birleşir. Cemal Süreya’nın şiirlerinde soğuk, aşkın yokluğu ve iletişimsizliğin bir yansımasıdır (Oktay, 2013). Zemheri, böylece şiirde hem somut bir mevsim hem de duygusal, toplumsal ve düşünsel bir iklimdir.

Halk Şiirinde Zemheri: Karacaoğlan’da Doğa ve Yazgı

Karacaoğlan’ın şiirlerinde doğa, romantize edilmiş bir estetik unsurdan çok, yaşamın doğrudan belirleyicisidir. Zemheri, bu şiirlerde insanın yazgısıyla iç içe geçmiş bir gerçeklik olarak karşımıza çıkar. Soğuk, kar ve uzun geceler; sevgiliden ayrı

düşmenin yanı sıra geçim derdi ve gurbet duygusunu da besler.

Karacaoğlan’da zemheri, insanı sınavan bir koşuldur; ancak bu sınavna pasif bir kabulleniş değil, dirençle karşılanan bir durumdur. Bu yönüyle halk şiirindeki zemheri, trajik olduğu kadar öğretici bir işlev de üstlenir. Mehmet Kaplan’ın ifade ettiği gibi, halk şiirinde tabiat “insanın kaderini açıklayan bir dil” hâline gelir (Kaplan, 1997). Zemheri de bu dilin en sert ama en gerçekçi sözcüklerinden biridir.

Klasik Estetikte Zemheri: Yahya Kemal’de Zaman ve Tarih Bilinci

Yahya Kemal, zemheri temasını bireysel bir duygu durumundan çok, tarihsel ve estetik bir bilinç çerçevesinde işler. Onun şiirlerinde mevsimler, yalnızca doğanın döngüsünü değil, medeniyetlerin yükseliş ve duraklama dönemlerini de simgeler. Zemheri, bu bağlamda bir “tarihsel sessizlik” anıdır. Kış ve soğuk, Yahya Kemal’de geçmişin ihtişamıyla bugünün durgunluğu arasındaki mesafeyi görünür kılar. Bu mesafe, şairin şiirinde hüznü ama vakur bir tonla ifade edilir. Tanpınar’ın Yahya Kemal için kullandığı “devam fikri”, zemherinin şiirdeki işlevini anlamak açısından önemlidir (Tanpınar, 2001). Zemheri, bir kopuş değil; bahara bağlanacak bir bekleyiştir. Böylece soğuk, yok edici değil, zamanı derinleştirici bir unsur hâline gelir.

Modern Şiirde Zemheri: Cemal Süreya’da Varoluşsal Soğukluk

Cemal Süreya’nın şiirlerinde zemheri, doğadan büyük ölçüde koparak insanın iç dünyasına yerleşir. Modern bireyin yaşadığı yalnızlık, iletişimsizlik ve aidiyet kaybı, soğuk imgesiyle ifade edilir. Bu soğuk, artık dışsal bir koşul değil, bireyin içsel durumudur.

İkinci Yeni şiirinin imge merkezli yapısı içinde zemheri, dolaylı ve çağrışımsal bir anlatım kazanır.

Cemal Süreya’da aşkın yokluğu, temasın kesilmesi ve duygusal mesafe, kış metaforlarıyla sezdirilir. Atıf Behramoğlu’nun da belirttiği üzere modern şiirde doğa, “insanın iç dünyasının yansıma yüzeyi”dir (Behramoğlu, 2005). Bu nedenle Cemal Süreya’da zemheri, varoluşsal bir üşüme hâline dönüşür.

Dönemler Arası Dönüşüm: Zemherinin Anlam Katmanları

Karacaoğlan’da zemheri, yaşamla doğrudan mücadeleyi; Yahya Kemal’de tarih ve zaman bilincini; Cemal Süreya’da ise bireyin içsel kopuşunu temsil eder. Bu dönüşüm, Türk şiirinin kolektif bilinçten bireysel bilinç yönüne doğru ilerleyen yapısının da yansımasıdır. Aynı imge, farklı dönemlerde farklı estetik ve düşünsel işlevler üstlenerek şiirin çok katmanlı yapısını güçlendirir.

Zemheri ve Zaman Algısı

Zemheri, Türk şiirinde zaman algısını da etkileyen bir temadır. Kışın ağır ilerleyen günleri, şiirde durağanlık ve bekleyiş duygusunu besler. Şairler için bu dönem, geçmişe dönüş, iç hesaplaşma ve sessizlik zamanıdır. Baharın geleceği bilgisi, zemheriyi tamamen umutsuz kılmaz; aksine, sabrın sonunda doğacak yeniliğin habercisi olur. Bu nedenle zemheri, şiirde çoğu zaman geçici bir karanlık olarak konumlandırılır.

Sonuç

Zemheri teması, Türk şiirinde güçlü ve süreklilik gösteren bir imge olarak karşımıza çıkar. Halk şiirinde yaşamın zorlu koşullarını, klasik şiirde zaman ve tarih bilincini, modern şiirde ise bireysel yabancılaşmayı temsil eder. Karacaoğlan,

E

O sarı çölde
 Ben yolunu kaybetmiş
 Bir deve
 Kan tazıları gibi
 Suyun peşinde
 Eğri bir dünyada
 Biz yolunu kaybetmiş
 İki doğru deve
 Herkes serapların
 Biz hakikatin peşinde
 Ben bir deve
 Düşüm senin peşine
 Su da hakikat de
 Düşüverdi ellerime
 Sevmekle
 Seni bir kere
 Sen bir -e
 Enlerin e'si

Evrenin e'si
 Özge'nin e'si
 Beni develikten kurtaran
 Yüreğin e'si
 Eklemenin e'si
 Yüreği yüreğe
 Develikten 'dev' gibi yüreğe
 Geçmenin e'si

Yahya Kemal ve Cemal Süreya örnekleri, zemherinin Türk şiirinde nasıl çok katmanlı bir anlam alanı oluşturduğunu göstermektedir. Bu yönüyle zemheri, yalnızca kışın en sert zamanı değil; insanın hayatla, zamanla ve kendisiyle yüzleştiği bir eşik olarak Türk şiirindeki yerini korumaktadır. Zemheri, soğuk ve karanlık olmasına rağmen, sabrı, dayanıklılığı ve bekleyişi temsil eder. Türk kültüründe bu imge, karanlıkla umudun, durgunlukla dönüşümün kesiştiği bir eşik olarak kalır. Her kış hem doğayı hem ruhu sınar; her zemheri ise şiirin ve kültürün hafızasında sıcak bir yer edinir.

Kaynakça

- Bachelard, G. (1996). *Mekânın Poetikası*. Çev. A. Tümertekin. İstanbul: İthaki.
- Erdoğan, M. (2008). *Türk Kültüründe Mevsim ve Toplumsal Bellek*. Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları.
- Kaplan, M. (1997). *Türk Edebiyatı Üzerine Araştırmalar*. İstanbul: Dergâh Yayınları.
- Tanpınar, A. H. (2001). *Yahya Kemal*. İstanbul: Dergâh Yayınları.
- Oktay, A. (2013). *İkinci Yeni Şiiri*. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- Behramoğlu, A. (2005). *Şiir Üzerine Yazılar*. İstanbul: Evrensel Basım Yayın.

**CİÖRAN OKURKEN
SAYIKLAMALAR**

Ve gece indi
 bakınız
 acı çeken kalpler
 kırmızı

-karamela sepeti
 günlerde yitip
 gitmek yeniden, o
 uzak yıldızda
 sönmek tek isteğim-

şiir yazmak diyorum
 fethetmek bir yerde
 fethetmek gerçekliği
 kelimelerle

-öleceğim bir gün
 bunun bilgisiyle
 yürüyorum tüm
 yollarını hayatımın-

cinnetten bir denizdi girdiğim
 bir okyanus
 dünya çağırıyor işte
 yeniden
 kalkabilecek misin?

-yüzmeyi unuttuğun
 zamanlar oldu
 yine de yüzüyordun-

masum ve cinai
 "sadece iyimserler intihar
 eder" diyordu Cioran

-ve güzeldi diyorum
 bir kez daha
 sana rağmen
 seni sevmek-

ELBET

değişse de çağın adı, özlenir hatıra
 yırtılır kutsal ağzın bir dalın iki gülü
 iki bülbülü olan, seviştiğin kadar güzel

tenin tenime değince yağacak yağmur
 sönecek içimdeki yangın göğsün iki yaka
 ıslak, ısırick ve ısıklar durağı, saymadım
 kaç yol geçer aramızdan, ah, canım
 -dudak, kucak ve bacak dökülür dile
 gel toplayalım ikimizi, geceye inat

köşesiz odalarda yuvarlanan: aşk!
 ritmini yansıtan ikrar, hayat say beni
 boşalsın içimizdeki ses, hangi günah gizli
 gözlerin biriken dağ, koşalım atlarımızı
 ahi çıksın mebzul deliliklerin, nefes ol

zor değildir elbet, bağışlaması kalbin

Barış ERDOĞAN

*Bahar kendi çıkıp gelmez;
son 'bahar olmasın yeter ki.*

Bütün mevsimler marilyn monroe ruhludur.

Sonbahar melankoliklerin gönlüne sunulan bir demet frezyadır, mimozadır, sarısbır çiçeğidir. Ne çok severim bir bilseniz bunların altın sarısı olanlarını. Caddelerde ve sokaklarda sağa sola dağılmış, rüzgârda çırpınan çınar yapraklarını ne diye toplar işçiler? Caddelere çıkıverdiğim zaman dilimden dökülen cümleler hep onlar üstünedir: Bayırların Monet fırçasından dağılmış renkleridir, Matisse'in ruhları dindirenidir, Gauguin'in Sarı İsa'sıdır, İlhan Berk'in sakız sarısı gülleridir. Ne diye yaşadığımız mevsimin farkına varmadan yeni mevsimi solumaya zorlanırsınız? Oysa Hugo'nun Paris'i, Dickens'ın Londra'sı sonbaharı ziyafet olarak sunar okurlarına. Bir zamanlar Tanpınar'ın Bursa'sı da o ziyafetin bir parçasıydı. Ben Tanpınar'da Pissarro'nun ünlü tablosu Pontoise'de Dinlenme Yeri'nde sarının tonlarının insanı kendinden geçirici havasını bulurum. Tarancı, "Ayva sarı, nar kırmızı sonbahar" deyip geçer; Aytmatov da Beyaz Gemi'de doğanın hiçbir şeyden habersiz hüküm sürdüğünü söyler. Demek ki çiçeklerle, böceklerle yüzü koyun uzanıp konuşmuşluğu olmamış Aytmatov'un. Pessoa'yı okumuş olsaydı mevsimlerin önce insanda başlayıp insanda bittiğini anlar, romanının seyrini değiştirirdi. Azıcık Cansever koklamışlığım var ve onun adına, "Sonbahar, belki de bir hüznün özgül ağırlığı" diyorum. Siz yine de Atilla İlhan dizelerinde yaşayın sonbaharı ve "Oysa ben akşam olmuşum/ Yapraklarım dökülüyor/ Usul usul/ Adım sonbahar" dizelerini mırıldanın.

Ya resim dünyasındaki sonbahar? Monet'nin, Klimt'in, Kandinsky'nin, hele Vincent van Gogh'un sonbaharı nasıl da sarhoş eder beni. Bugüne kadar Yatak Odası'ndaki krom sarısıyla karşılaşmadıysanız sarıyı tanımış sayılmazsınız. Turuncu şifonyer bile sizi alıp götürür uzaklara. Neden van Gogh sarısında delice dönüp dolaşıyorum, belki Firuze yüzünden. Van Gogh'un amcasına söylediği bir söz var ki Firuze'nin de duymasını istiyorum: "Elimi alevde tutabildiğim süre kadar onu görmeme izin ver."

Son'bahara bir renk aranıyor. Ne yazık ki o renk yok.

Bu ülkenin, coğrafi yapısı nedeniyle rengi de mevsimi de çok. Ancak fiziki haritalardaki renkler korkuttu beni. Akdeniz nasıl sarı olabilir? Karadeniz'in yeşilliğinde bir nefeslik dalgalanmasam Güneydoğu'nun kahverengisinde ölürdüm. Ben adım adım gezineyim Anadolu'da; müziğiyle, resmiyle, edebiyatıyla. Renk bol da yedi ana rengin dışına çıkamayanlar etrafına sormaya başlıyor: Bu hangi renk? Kimse bilmiyor o rengi, çünkü adsızlık yüzünden ancak bir varlıkla tanımlanabiliyor. Benim de cahilliğim zirvededir "kahverengi"de. Barut, burgonya, medyum, pale... Sonra? Sonrası yutkunma. Bunca lafı neden dolandırdım? İnsanımız da cahillikte, bilgelikte renk renk. Kömür rengindekilerle (zır cahille) işim yok. Morun violeti çay içmelik. Sarının hardalı koyu hüzünlü olsa da anlam zengini. Ben Hindistan'dan Topkapı Sarayı'na gelen safranın sarısında kaldım. Ölmüşümdür, çimdikleyin hele. Sizi Wolfgang Korn'un Normal Nedir'inden bir alıntıyla şaşırtayım: "Her yerde yas için siyah, düğün için beyaz giyilmez. Çin'de tam tersidir, yas rengi beyazdır, düğünde ise kırmızı giyilir. Hindistan'da

GÜLLERİN DİRENCİNİ İSTİYORUM

Kış mevsiminde açan güllerin
direncini selamlıyorum.

Gece soğuk, ayaz yaktı
akşamsefası yapraklarını.
Son kalan kayısı yaprakları da
döküldüler ardı ardına.
Rüzgâr zalimdi onlara.

Ölüm ve yaşam içimizde,
Dolaşır ağaç gövdemizin damarlarında
Kimi zaman el ele
Kimi zaman dişe diş bir didişmeyle

Ben o güllerin direncini istiyorum,
Kokusunu ve güzelliğini
Ama ağaç gövdemde süren o kavgada
kaybedeceğimi biliyorum.

3 Ocak 2026

safran sarısı uğur vaat eden kutsal bir renktir. Rahipler sarı giysiler giyer." (*)

Sonbaharın zevkini çıkaran sarı keşke renk olarak kalsaydı. Baki baharı uğurlarken o ağaçlardan dökülen sarı yapraklara (elbette hazan/ sonbahar mevsimine) yas tutar: "Nâm ü nişane kalmadı fasl-ı bahardan/ Düştü çemende berk-i dirahit i'tibârdan". Ve ardından "Eşcâr-ı bâğ hırka-i tecride girdiler/ Bâd-ı hazân çemende el aldı çenârdan". Mehmet Başaran, Baki okumuş mudur, okumuştur; ona inat, "Yıl kırk yedi yedi sonbahardı/ Demiri büken ellerim/ Üzüm gibi saçım vardı/ Bir güzel geçse sokaktan/ İçim aşkla dolardı" der. Cenap'ın ağır dilinden sıyrılıp dupduru iki dizesinde yıkanmakta yarar var: "Gel bugün de, sükût ile, güzelim/ İhtizâr-ı hazânı seyr idelim." Haşim de Cenaplaşır, dört güzel dize düşer sonbahar şuurunda: "Bir taraf bahçe, bir tarafta dere/ Gel uzan sevgilim benimle yere/ Suyu yakûta döndüren bu hazân/ Bizi gark eyliyor düşüncelere." Hüznü biz de dağıtalım, sonbaharın tonlarında yıkanalım. Şehzadebaşı'ndan geçerken renk renk resimlerle yıkanan Bedri Rahmi, "... hırsından çatlıyan kırmızının yanına da bir parça sarı veya turuncu ilâve ederek biçarenin hiddetini teskine çalışı(r)." Tanpınar'ın Huzur'unda huzur bulacağımızı düşünürken Nuran Mümtaz'a Yahya Kemal'in iki dizesini (Günler kısaltı. Kanlıca'nın ihtiyarları/ Bir bir hatırlamakta geçen sonbaharları.) fısıldar ki safran sarısı bir sonbahar içimizi yakar. Ömrümüzü küle çevirense Can Yücel: "Bu benim sonbaharım/ Bu benim son gürlüğümdür."

Tanrı'm, bütün renkleri tükettim. Benim ana rengim ne? "Ayva sarı, nar kırmızı sonbahar" mı? "Bitlis'te sarı tütün" mü? Yoksa Dede Korkut'un Kan Turalı'sının "Güzeller sultanı sarı elbiseli Selcen Hatun"u mu?

(*) Bir anı: Resim yaptığım yıllar... Büyük bir incir resmi çizmişim. Komşumun oğlu gelmiş, incirlerin ne zaman olgunlaşır, diye sormuştu. Safran sarısını vurduğum zaman, deyince dönüp gitmişti.

Can TAŞAN

ÇARMIH

İsa'yı el birliğiyle kaldırdık göğe
Şehrin tepesiyle anca boylar eşitlendi
Bağıslama eksiz, dört kol eksiz
Yoldayız, gidecek zaman çok

İsa'yı el birliğiyle kaldırdık göğe
Daha yontamadık onurunu gerilmenin
Ölümsüzlük eksiz, bir kişi eksiz
Tanrı bekliyor, acelesi yok

İsa'yı el birliğiyle kaldırdık göğe
Haber tez dayandı kadınların dudaklarına
O mühürlü kapılar kırılacak
Dirimler ağzından bir taş yuvarlandı

İsa'yı el birliğiyle kaldırdık göğe
Pilatus karışmadı haham kavgasına
Döndü gitti akşamına yemeğini yedi
Sonra da ellerini yıkadı

08.01.2026 23.05

Demet DUYULER

BAHÇE TANIKLIĞI

Bakımsız bahçe
otlar taşar toprak sus
kapı sürgülü

İşçi girer içeri
kazma kürek inerken
toprak uyanır

Gün eğilirken
yorgunluk çöker
nasır konuşur

Hasat toplanır
dal boşalır erkenden
pay işçiye yok

Bahçe farkında
toprak utanır artık
emek ucuzdur

Eren ŞAHİN

ULAN KUŞLARI

Öteki göğsüne bastırıp iğdiş baharı
yanağın kıvrımından süzülen
çopur ay sonatı
durduk yere çifteleyen kalp
krizi fırsat bilen çift el
kara çamur, toprağı sezen bacak.

Öteki ömrüne dadandı dada'dan sevi
baba tarumarda taraf tutar ihanet
yanağına kıvrılan bir şehrin metronomisi
metres gecelerde sus! işareti yapan kallavi sevgili
emanettir göz alıcı çıkmazlar,
çopur ay sonatı ay-ay!
senin göverdiğin iklimde
doyasıya açılır açmazlar.

Öteki gözümle zulmettim vuslata
'ulan kuşları' kışın fendine meftun ve
iğdiş baharın kaderinde var bir meçhul
vuslata zulmettim mecbur!
yanağın kıvrımında hızlanan
bir sürat teknesi bu ömür..

Öteki gözlerinle hızar döndü
kara kalpak aldanışlarda
bir fabrika kıyasıya durdu
kıymığı sevdanın bata çıka duruldu
durdu bahar çifteleyen kalp yoruldu
ömrün de şarkısı sustu..

Meryem AĞAR

DIGIDIK

Öyle küçüğüm ki
sisler içinde, lekeli bir yatakta
ürkek ve şaşkın
Bir ses yanaşıyor kulaklarıma:
"Dıgıdık dıgıdık
Ata biner gibi!"

Sesim çıkmıyor,
öyle küçüğüm ki
bu at altımda
eziyor kimliğimi
Dıgıdık dıgıdık
Ata biner gibi!

Korkuyorum
Öyle küçüğüm ki
dıgıdık dıgıdık
Acımıyor, dikenli bir yokuşa
sürüyorlar yolumu...

Korkuyorum
Daha fazla
sürdürmeyin bu oyunu

-çocuk büyüdü
Atlar nerede?
çocuk kaçıyor
oyun sürmekte-

Ramazan TEKNİKEL

Hürriyet Gösteri'ye "Abdülkadir Bulut'un Şiiri" başlığıyla geniş kapsamlı bir yazı göndermişim. Dergiyi yöneten Hami Çağdaş yazıyı "Abdülkadir Bulut'un Şiiri, Dostuna Yarasını Gösterir Gibi" başlığıyla yayımlamıştı. Hüseyin Yurttaş'la yaptığım söyleşiyi ise yine kendi buluşuyla "İzmir'deki Edebiyatın Uç Beyi" başlığıyla yayımlamıştı. Doğrusu bu iki buluşa da hayran kalmışım.

Edebiyata şiirle başlayan, bir de şiir kitabı çıkaran Mustafa Şerif Onaran daha sonraları hiç şiir yazmamış; sadece edebiyata, şiire dair denemeler, değinmeler yazmıştı. Kendisiyle bir dergi için yaptığım söyleşide neden şiir yazmayı bıraktığını açık yüreklilikle şöyle açıklamıştı: "Benim şiirden uzaklaşmamın nedenlerinden biri İkinci Yeni şiirini kavrayamamamdı. İkinci Yeni çok boyutlu, güzel bir şiirdi, ben onun dışında kaldım ve ondan sonra da şiirden uzaklaştım. İkinci Yeni, Çağdaş Türk Şiiri'ne yeni boyutlar kazandıran, derinlikli bir şiir anlayışıdır. Ben kendimi Kırk Kuşağı'ndan sonra gelen Ara Kuşak'tan sayarım. Anlatı şiirinden kurtulamayan bir kuşak. İkinci Yeni'deki biçim özelliğini kavrayamayan bir kuşak. Ama Cemal Süreya'nın Güvercin Curnatası dediği İkinci Yeni'ye takılanlar arasında şiiri 'yama' gibi duran ozanlar da var. Bana gelince, anlatı şiirinin kolaylığından kurtulamadığım için şiirden uzaklaştım, demeye çekindiğim için cerrahinin sıkıdüzenine sığınmaya çalıştım."

Tolstoy'a göre Çehov'un hikâye yazarlığı: "Çehov'un hikâye dili olağanüstü. İlk okuduğumda bana tuhaf, beceriksizce görünmüştü ama zamanla beni içine çekti. Çehov'un teknik olarak benden üstün olduğunu söyleyebilirim."

Son beş yıl hariç neredeyse yarım asırdır adım adım edebiyat dergilerini izlerim, sağlığında birçok ödül almış, alkışlar tutulmuş onlarca şair- yazarın ne yazık ki bugün adı bile bilinmiyor, eski tanımla esameleri okunmuyor...

Değerli eleştirmen Rauf Mutluay, Varlık yıllığındaki roman değerlendirme yazılarının sonunu genç yazarlara ithafen sözünü şöyle bağlardı: "Kendinizi kabul ettirinceye kadar Martin Eden gibi didinin."

2000'li yıllarda şiirde olabilecek bütün saçmalıklar denendi, şu sıralar saçmalıkları deneme sırası öykü ve romanda...

Geçtiğimiz günlerde Ozan Der'in, Şâh Hatâyî adına düzenlediği, oldukça geniş bir izleyici kitlesinin bulunduğu etkinlikte büyük ozan Hatâyî anıldı, dört değerli ozanımız Hatâyî ve Pir Sultan Abdal'dan deyişler çalıp söyledi, semah gösterisi sunuldu. Harika bir gece yaşattılar.

KUŞ HAFIZASI

gençliğin düşlerine sor beni
gizli bahçelerinde tavus kuşlarının dansına
karlı yürüyüşlerde deli yeşil inatlar var

Boğaz'ın en çingene dalgınlığında paslı gemiler
kalles şarapnel izlerini vızıldıyor inatçı kışlara
buğulu dalgaları baştan çıkarıyor sirenler
balıkçıların dilinde mavi ıslık boşluğu

eflatun masallarda turnalı şarkılar
yün yorgandan damlıyor denizin tuzu
gittikçe uzaklaşıyor gözlerimde haylaz ufuk

incecik heveslerinde sarı benizli rüyalar
dilimin ucuna taşıyor nergis çılgınlıklarını
"ha desem" hatırlanacak sanki bütün kaçışlar

5 Ocak 2026

Öztekin DÜZGÜN

SPOTFY 2025

Bu gece de senin yüzünden uyumadım,
herkes paylaşmış, ben de özetimi açtım.

Sen yan koltuğumda tedirginlik
sildik kanıtları yok ettik,
sinmedi mi sanıyorsun bir şarkıyla bu koltuğa?
Boş koltuğum sen olmuş, yan koltuğum boşluğum.
Sen, yanımda tedirginlik korkma,
hep tehlikedeyizdir hep rahatta.

Ben uzun süren 2025 yolculukları,
sessizlik
bagaj dolu dolu,
yine de sürüyordum ağır ağır,
korna çalmıyor, çaldırmıyordum.
İlk defa gitsem de ezberime oturmuş yol, aktım,
hâlâ daha akıyorum, sen arabamda serinlik;
zihnimde hoplayan kimliklerim, kişiliklerim.
Benden ne beklenir,
ne beklenir bu çorakta
gül yetiştirmek isteyen bu beyden?
Rolümü unutuyorum, sufle lazım bazen. *

Sen soframda seslilik,
şöyle özenli bir kahvaltıda
pencereye koşmuş gibi duran bir masada
kadın saçları gibi sarkmış bir çiçek,
zeytinde çekirdek hevesiyle dişime dişime memleket
herkes kendi bahçesinin meyvesi,
bizimkisi hep dert.

* Şair Volkan Bozkurt

Fatma ARAS

GÖĞE KONUŞAN YANGIN

Ateşte Dil: Konuşmadım kimseye
sözümü göğşe saldım
içimde ne yanmışsa dumanı yıldızlara karıştı.

Bir buluta tutundum, karıştım yağmurlara
ateş suyla sevişti
ne kalbim sustu
ne de yangınımdan utanırım
adını içimden silmeye kalksam, sözcükler küser
sustum bir “alev üşümesi” benimki
ne sabrım tuttu beni, ne zaman söndürdü içimi
yokluğunda gözüm yandı.

Kül Zamanı: Karanlık geçti gitti, kendini bul dediler
aya sordum, suya sordum
Edirne’den Kars’a kadar bütün yollara sordum
çiy kokulu sabahlara itildim
bir dağın eteğinde
sırrımı dile verip konuşan yangın oldum.

2026

Erdoğan KUL

ASLINDA BİR ŞEY SÖYLEMEYE HİÇ GEREK YOK

uzun eğri bir yalnızlığın nasıl bir ok olabileceği
kalbime dokunduğunda yeni bir hissedişle değdim dünyaya
dosdoğru olan sadece yalanlar ve yanılsamalar
bir yönü hedefliyorlar ve birbirlerine göreler

Hasan ÇELİKKOL

BUGÜN HALA YAŞIYORSAM, ON BİN YILDAN BERİ ACIYA VE HÜZNE ALIŞTIĞIMDANDIR

Zamanın uçlarında yaşarken ayrıntıları keşfettim
Kil tabletlere kazıdım gördüklerimi
Defalarca iz bıraktım gelip geçtiğim yollara

Şiir olmayan dizeler yazdım, sırf kurtulsunlar diye
Lakin kendimden daha çok korkuttular beni
Her okunuşa bir cinayet işlediğime hükmedildi

Böylece on bin yıl geçti, bıraktım yazgılarını
Gazaplarını unutup ikiye böldüm bildiklerimi
Acıya ve hüzne alıştım

Gün geldi, ölüm ve yaşam ülkesinin sahibi Rab
Hüzünlerimi gördü; şairler de anladı
Hayatın sönmeyen ışığı hakkında yeni şiirler yazıldı

Yunus KARAKOYUN

GÜL AÇMAZI

ve beklemek bazen
en ağır şaraptır hiç içilmeyen

sesindeki kederle
evin avlusunda bulunan
üzüm ağaçların bağbozumu

yaz bittiği bir akşamüzeri
karanlığa gömülen rüzgâra
öpüyor o göğsündeki lekeyi

kimdir, zamana kırılan
ve su ayetlerini kim okuyabilir
gül açmazı bir çocukluk
renk değiştiriyor yorgunluğu

recm olarak şiire girmek
sözcüklerin isteği üzerine
dirence kendi yalnızlığında
ölüme karşı yürüyorum oraya

Emre KARAKAYA

OKUNMAYAN BİR KUTSAL KİTAP GİBİ

Beni bir utaniş gibi sakla ceplerine
Çıkarma hiç gizle adamlardan
Bütün acıların sahibi

Yalnız çiviye as paslı
Gece olunca
Ya da koy yatağının ucuna
Beşikteki bebek gibi

Bir köşede durayım öyle
Kutsal kitap gibi hiç okuma
Yitireyim tüm gizimi

Kirli çamaşırlar gibi yığ
Hüzünleri üstüme
Bir sürme gibi başka gözlere
Çek bütün neşeni

Uzak bir yankı gibi
Çarpsın yüzüme sesin
Duymasam da bana seslendiğini

Beni sakla göm toprağına
Unutsan bile bir gün
İlkyaz/aşk gibi

İÇİMİZDEKİ BOŞLUK VE ŞİİRDEKİ ANLAM TARTIŞMALARI

Hasan EFE

Geçtiğimiz günlerde sosyal medyada tekrar sorgulanır oldu **şiiirde anlam**.

Tartışmaların olması şüphesiz iyidir.

İnsanın usuna ister istemez şu soru geliyor, “ *Bunun şiiire bir katkısı oldu mu?*”

Bu tartışmalar salt şiiir için değil, sanat için de geçerli. Şiiir varlığını gösterdiği sürece **anlam** ve **anlamsızlık** tartışmaları olacaktır.

Geçtiğimizi yıl, 30 Aralık 2025'te Halil Şahan kendi face sayfasında şöyle demiş, “ *Dün buralarda, ‘Şiiirde anlam olmaz’ diye bir şey okudum. Kimindi gerçekten anımsamıyorum, unuttum. Ama düünden beri kafamı kurcalayıp duruyordu bu. Gerçi epeyce eski bir sav, ama hâlâ açıklığa kavuşmuş değil. Düünkü tümceye yanlıştır demiyorum, ama ‘farklı düşünüyorum’ artık: Anlamsız şiiir olmaz.*”

Yazının devamı Şahan'ın face sayfasından okunabilir.

Yine yakın zamanda bu tartışma bir başka şekilde günümüze evrildi.

Cihan Oğuz face sayfasında, “*Son Ödül Tartışması Üzerine Birkaç Kelâm...*” (2026 Ocak'ın ilk haftası olmalı) başlıklı yazısında Turgut Uyar Şiiir Ödülü yarışmasından söz ediyor. Engin Turgut ile ilgili görüşlerini dile getiriyor.

Bu yazıda Oğuz, anlamla ilgili bir şeyden söz etmiyor. Oysa bana öyle geliyor ki, bu yazıdan ya da ödülünden sonra Engin Turgut'un şiiirinde anlam tartışmaları gündeme geldi. Hatta önceki şiiirleriyle sonraki şiiirlerinde de anlam üzerinde görüşler öne sürüldü.

Şimdi günümüzden biraz gerilere gitmekte yarar var.

Suut Kemal Yetkin'in şiiirde anlama yaklaşımı, “ *Anlamsız şiiire gelince, bunun üzerine düşündüklerimi Düşün Payı adındaki kitabımda bulacaksınız. Ama yine de söyleyeyim: Şiiir anlamsız olamaz. Anlamsız şiiir olsaydı, hiç bilmediğimiz bir dille yazılmış şiiirlerden zevk almamız gerekirdi. Böyle bir sonucun elde edilemeyeceği besbelli.*”

...

Son yıllarda, kelimeleri harman yaparak - anlamsızlık şiiir imiş gibi - şiiiri anlamsızlığa yöneltmek çabasını, boşuna harcanmış emek sayarım. Bu bakımdan İkinci Yeni diye adlandırılan ve bir akım süsü verilen anlayışı, bir anlayışsızlık saymak yerinde olur.” (Ataç, nu.3, 14 Temmuz 1962, s. 7)

İkinci Yeni'nin ad babası Muzaffer Erdost Son Havadis'te denge bozulmasını saptayan bir yazısına “İkinci Yeni” adını verince bu kavran edebiyatımıza yerleşti.

Yazınımızda İkinci Yeni'nin yerini saptarken anlam üzerinde de durur,

“ *İkinci Yeni, şiiirde, söz ile sözcük arasındaki dengenin, sözcük lehine bozulmasıyla kendini duyurmuştur. Şiiir bir deneyimden geçmiştir. Bir akım olarak işlevini tamamlamıştır. Bugün İkinci Yeni tekniği ile yazmayan yok gibi. Ama genellikle çağdaş bir öze, çağdaş bir bilince sahip olarak. Bugün devrimci hareketin en güncel olayı bile, kendisini, dün anlamsız dediğimiz anlatım biçimiyle sunuyor. Çünkü karmaşık ve tarihsel derinliği olan güncel bir olay, yalın ve basit bir olay gibi, yalın ve basit anlatım biçimleriyle verilmediği için, anlam ortadan kalkmaz. Özünde karmaşık ve biçimsel derinliği olan yeni anlatım biçimleriyle, ilk bakışta daha güç, ama anlatım yönünden daha zengin, duyarlık yönünden daha ince bir teknikte sunulabilir. Alfabeyle bilmeyene yazı bir şey söylemez ve ona anlamsız gelir. Eski*

Yahya OĞUZ

GİBİSİNE SADECE BAKMAK

Tüyden kanatları durur
Ve tüyden incecik kuyruğu
Üstelik varlığından çok hafif
Gel gör ki cıvıldamıyor yüreği
Ve -kahretsin- uçmuyor nedense
Tıkılıp kalmış yüreğinin haznesinde
Hüznün köküdür sadece bakmak
Bakıp durmak böyle çaresizce
Varsam, biraz sıksam içgüdülerini
Yangını biten bir Simurg gibi
Bir de kendine cevap verse
Bu özgürlük korkusu nedir?
Arzusuz bir kuş olmanın güzelliği ne?

Tasarımı tam insan gibi
En çok düşünmeye yazgılı
Güzelim sorular hevesinde
Gel gör ki hiç işkillenmiyor bakışları
Ve -kahretsin- varlığından habersiz hem de
Gariban bir kuş gibi bekleyiş halinde
Hüznün yemişidir sadece bilmek
Bilip yutkunmak böyle yetkisizce
Diyorum sıyrısam sürüden kalbini
Kalem olan türünü hatırlatsam
Elleriyle birlikte sımsıkı kavrarsa
Yazmanın biraz da silmek olduğunu
Kavuşmak eklerdi sevmek istediğine
Yoksa olduğu şeyin yüceliği ne?

azı bilene, yeni yazı bir şey söylemez ve onun bir yazı olduğunu kabul edene değin, anlamsız gelir. Ama bir yazı çeşidi olduğunu öğrendiği zaman kanısı değişir, bir anlam olduğunu kabul eder, ama anlayamaz onu... İkinci Yeni anlamsızlığı ilke olarak savunmadır, şiiirin anlamsız olarak suçlanmasına karşı çıktı, şiiirin anlamsız da olabileceğini vurguladı. Anlamın, yeni biçimden dolayı anlaşılmaması olması bir gerçektir; yeni biçime yabancı olan için, bu şiiirde anlam bulmak olanaksızdı da Picasso'nun Guernica'sını lise sıralarında gördüğümde, onu, anlamsızlığın tipik örneği olarak düşünmüştüm. Belirli bir düzeye eriştikten sonra, ondaki kini ve dehşeti gördüm...” (Türk Dili, nu.309, Aralık, s. 530-535)

Alıntı biraz uzun olsa da günümüzdeki anlam tartışmalarını salt şiiir değil, resim üzerinden de açıklık getiriyor Erdost.

Bekir Sıtkı Erdoğan, Orhan Veli şiiirine anlam üzerinden yaklaşır, “ *Bir de Orhan Veli'yi ele alalım. Onun şekil şarhoşluğu içerisinde dikine gidişi, anlamsız gibi görünen şiiire iskele oldu. Çok genç yaşta gitmeseydi, şiiiri onun elinde günbegün daha iyi anlayacaktık. Fakat ondan sonrakiler bu dikine gidişi silah olarak ele aldılar. Fakat iskeleleri olmadığı için anlamsız şiiir vermeye başladılar...*” (Çağrı, nu.26, Şubat 1966, s. 22-24)

Öyle görünüyor ki bu tartışmalar şiiir var oldukça **boşluktaki insanın** özellikle şairlerin “**varoluş**”una katkı koyacaktır.

BİZANNEMLE

Annem Dudu Yetik'e

Biz annemle basın toplantılarına gideriz
Sorular, sorular gelir bize
Azı güzel, pek çoğu can sıkıcı
“Mesajı neydi filminizin?”
Bunu sorarlar ilkin
Evet neydi mesajı?
1 sesli mesajı ve 3 cevapsız araması vardı
her filmin.
Yine sorular, yine sorular
uzayan bambaşka saçmalıklar.

Biz annemle saçmalıklara gideriz.

Birlikte kovboy filmleri izleriz pazar sabahları
Annem şerif olur
Ben onun kınından hızla çektiği tabancası
Babam evde yoktur pazarları
salıları, perşembeleri
ve şimdi burada adını anmak istemediğim
haftanın diğer günleri
Niye yoktur evde babam?
Kötü kalpli bir hayduttur da ondan
Yahut iyi kalpli bir ölüdür de
Hoşnuttur mezarından.

Biz annemle düellolara gideriz.

Hasmımızdır benim buluş çağım,
evden kaçma planlarım.
Sırt sırta verir sayarız tam on adım.
Bam!
Daha hızlı davranır vururuz o ergen irisini
Bilincinin tam da altından
Kalacak o kurşun mutlaka orda
Tâ ki çıkarılana dek yıllar sonra
bir “Çocukluğunuza dönelim” operasyonu.
Yanına uzanıp bir fotoğraf çektiririm onunla
Before / After
Artık senden tek dileyebileceğim şey Tanrım
Yalnızca aftır.

Biz annemle after party'lere gideriz.

Bir film jeneriği akmaktadır
alnımızın tam ortasından
Bitmiştir bütün filmler, söyleşiler,
“Biz çekerken çok eğlendik...” ler.
Kalabalıklar, kalabalıklar gelir her yerden
Sanki az evvel tasfiye edilmiş bir mahşerden
Herkesin elinde bir heykelcik
Herkesin cebinde bir ödül konuşması
-hadi duyarlı görünelim bir kerecik-
“Bu ödülü... benimle aynı gönderide
asla etiketlenemeyecek az etkileşimli halklara...”
“Bu ödülü... hiçbir hashtag'e konu olmayacak acılara.”

ÇOK ŞEKER

teyze, amca bi' “eplikeyşin” ver
candy crush ne şeker

sökerim süt dişlerini akidenin
hatıralar ölümün suyunu emer

gözlerimi unutuyorum her şiirde
yedı günahım var — değişmem bir hakikate

teneke meşrû, petrole hücum ne iyi
kalbime basmayın, maynıldır o kabare

Dilek BAYRAM**ALLI PULLU DÜŞ KIRIKLIKLARI**

Tabela koymamışlar, bulunamayan yön
Işıklı uzun bir yol, ışıklı bir salon
Kalabalığın uğultusu
Yılın son günlerinde
Hüzünler de kırmızı ve yeşile boyanmış. Vitrinde
Parlak kâğıtlara sarılı satın alınca
Yüze oturan gevşek gülüş
Geçici bir mutluluk, telaşlı adımlarla yeni hedeflere
yönelim
Yılın ilk günü takvimler hafif, kuşlar umursamaz
Burukluk, mide sancısı, baş ağrısı
Düşünceleri saran şarap kokusu, gelecek kaygısı. Borç
takıntısı.
Zihni boşalt. Herkes dışarı.

“Bu ödülü... kırmızı halıdaki şıklık yarışlarına.”

Biz annemle uçan kırmızı halılara bineriz.

Annemin renkli gözleri var
Benim yok
Annemin Altın Portakal'ı var
Benim yok
Annemin sabrı, her şeyi zamanla alt eden sükûneti
Bende yalnızca alay, bende yalnızca ironi.

Bak yan yanayız bu fotoğrafta anne
Bak işte tam da o yaz
Usulca geliyorum ardından

Senin saçların beyaz, benimkiler de beyaz.

HÜSEYİN ALEMDAR'IN DÜNYA VAKTİ

Osman Serhat ERKEKLİ

Hüseyin Alemdar'ın son kitabı “*Dünya Vakti*” aslında “*Vakitler ve İncelikler*” adlı Attilâ İlhan Ödülü’nü almış 2007 tarihli kitabının genişletilmiş hâli. Ona yine “Vakitler ve İncelikler” başlıklarında yeni şiirler eklediği anlaşıyor. Tazında birçok şairden alıntılar ve onlara göndermeler var. Buluşları yalın, şiirine yakışan buluşlar ama onları biçim oyunları ile süsleyerek sunuyor Alemdar. İnancı ve sosyalist bir yanı var. Şiirlerinde politik göndermeler ve “Tanrı” var. Şairlerinden aldığı alınlık mısralar ve final olarak aldıkları yeni Türk şiiri terkibi için iyi bir mısra anlayışı değerinde. Her egosu yüksek şairin bu mısralara bakıp “benim gibi nice iyi şair varmış” diyerek egosunu törpülemesi gerek. Aslında hakkında bildiklerimi tanıklıklarımı kızı Serap Aslı Araklı için yazdığım yazıda anlatmıştım. Çok önce de 2000’li yıllarda yazdığı kitaplar için bir yazı yazmış, Tarsus’ta çıkan galiba adı “Düşün” olan dergide yayımlamıştım. Alemdar 1962 doğumlu; 1986’dan beri yani 24 yaşından beri on kitap çıkarmış toplu şiirleri yayımlamaya yüz vermiyor. Beni arayan bulur diyen bir tavrı var ki alkışlanmalı. Bu kitabı yüz otuz sayfa. Bir zamanlar bizim yetmişli yıllardaki on altı-otuz iki sayfalık şiir kitaplarına oranla hayli kalın bir kitap. Böyle bir eser bırakmak kolay iş değil. Yıllara yayılan bu emeğe saygı duyulmalı. Yazımı Alemdar’ın çok beğendiğim “Kedi Ağlaması” adlı şiiri ile bitireceğim.

KEDİ AĞLAMASI - Hüseyin ALEMDAR

Tek Vuruş Şâirine

*Kendini yalnızlıkla açıklama yalnızlık bitti
yaşın kırkı devirmişse kalbin de bir kedidir unutma
ve birer patidir artık ellerinin her biri
kafayı iki el arasında tutmaya yenilgi denir
içine döktüğün her ağlama yüzündeki çizilmedir*

*Kendini aşkla mevsimleme aşk bitti
yarısından sonra her şey gınahtır nasılsa--
de ki vekâleten sevdim vekâleten evlendim vekâleten öldüm
ısısı parmakta sönen nikâha devr-i kış denir
insan tanrı cümlesidir en iyi kendinde gizlenir*

*Kendini mesafelerle anlamlandırma mesafeler bitti
kim “Hüseyin!” dese dönüp bakma artık--mesafeler apse
zaten kalp pası diyorlar boşluk denen her şeye nedense
göğsünün çukurunda boğulana sürç-i lâl âdem denir
sonunu üç kez yazan için yaz bile gücenmedir*

*Kendini şu dört şeyle çağrıyla hayata (ne de olsa abimsin
1) adını unutana kalbini hatırlatma--hayat murdar, anla!
2) bir tek bahtına ağlayan kadınlarda kal ve gençliğini affet
3) canlı tut tef’ini dâimâ, herkes biraz çocuktur her yaşta!
4) düştüğün her hatıra da doğrul ve kendine çiçek ver*

*Kendini kederle ölçümleme keder de bitti
kendinin kedisini aynalara bakma aynalar renksiz unutma
bak, kızımın doğru söylediği yaştayız
kanın tene bağırmasına paranoya denir
kıskanma! ölüm de pekâlâ süslenir →*

Ahmet Şerif DOĞAN

ÖZGÜRLÜĞE KOŞAN AĞAÇLAR İÇİN PRELÜD

Dallarımız yeterince kırıldı ise koşalım
Yapraklarımızdan soyunduk, kışlara hazırız
Her bir sokakta köklerimiz
Durmaya artık nefes almak bir seçenek değil
Seçilmişleri kraft kâğıtlara saralım
Ucuza satılan bit pazarında değersinler
Kısılan müziğin sesini yükseltin dağlara yankılsın
İçimizde ölen neşeye suni teneffüsler zorunlu müfredata
eklensin
Bedava dağıtılan kitaplarda yazmaz belki ama
İşyan en büyük haklı aklı olana
Rönesans ve reformlar çağının çok da uzağında değiliz
Çünkü zaman bükülür
Çünkü insan geçmişini getirir
Çünkü kaybedecek kendimizden başka bir şey kalmaz
hayatta

Yollarımız yeterince asfaltlandı ise koşalım
Toprağa bağlanalım ayaklarımızla, bahara özlemiz
Betondan kaçtıkça sesleri duyalım, insandan kaçan can
çığlıkları
Kıyafetsiz ve keyifle çiçeklere ve otlara sarılalım
Yaşamak bir seçenek değil zorunluluk
Güçten zehirlenenleri, erkleri ve kendini bilmezleri
bırakalım
Kendi yarattıkları hapishanelerinde çürüsünler
Terk edelim tüm tımarhaneleri duvarların arasında
korunduğunu sananlara
Her evde bulunur belki ama okunmaz kitaplara inat
Tanrıyla konuşalım çözsün bu düğümü
Çünkü hayat sürdürülebilirlikten çıktı artık
Çünkü zıvanalar doldu taşı
Çünkü had çoktan aşıldı
Çünkü kaybolacak neyimiz kaldı kendimizden başka

Peşimizden gelen yok ise duralım
İsimlerimizi unutalım önce
Etiketlerimizi
Hitaplarımızı
Seslenişlerimizi sonra
Sonrası başlangıç
Bitmeden başlamaz çağ

Anlamlandırılmayanların çağı.

*Sahi, ağladın mı! her canlı ağlamaz ki--
sensiz siyah bir ömrün kendine eğimiyim
içinde kalbi olan ağlar ancak başka ne deyim!*

Hüseyin Alemdar, *Dünya Vakti*, Pikaresk Yayınevi, İstanbul 2025

Mustafa SEYFİ

HASRET

söyle kaç bahar yaşadın
kaç sevda tuttu göğsünün sol yanını
güle duman değdi
can göğün kanatlarında

adını ölümle hak edenlerin diyarında
savur toprağa türkülerin külünü
gül dumanda boğuldu
can yangının yarasında

Mustafa OĞUZ

ESKİ AY KIRPIĞI YILDIZLAR, 2

Öncesi sonrası yok hayatımın
Bir kuş gibi uçup gitmiyor zaman
*

Aynalarda kırıldı gözlerimin ferisi
*

Bir hüznün atlası süsler hayatımı
*

Eylül vurgunu bir şarkısın sen
*

Zaman ağır aksak yürür sensizlikte
*

Kelimelerimiz eskir
Yenilenmezse yüreğimiz
*

Oturup seni ağlıyorum
*

Sözün uçar büyü kalır hayatın
*

Kime ne göğ karışan kanat şakırtıları
*

Bir kedi, ölünce gökyüzü olur
Serinlik düşer üstümüze
*

Sen gittin
Eteklerini toplayıp kayboldu güneş
Duaya durdu su
*

Kim yüklüyor kitabıma üzünceleri
*

Sararmış fotoğraflarda kalıyor çocukluğum
Aynalar beni tanımıyor
*

Gökyüzü dopdolu sevdalı kuşlar ordusu
*

Sen yoksun iğde kokusu yayılmıyor evlere
*

Akrepler besleniyor cebinizde
*

Gözlerinden inciler saçan
Kız güzelliğidir gençlik
*

Uyandım ki
Buz gibi duruyor ellerimde ölüm

Hıdır MUTLUER

SOLGUN BİR GÜL MAHCUBİYETİ

gördüm keskin hatlarıyla ikiye bölünmüştü dünya
emek ve ekmek ayrıışmıştı bu hamurda

elimden gül dilimin türkülerde terlediği zamanlardı
toyluğum toklukla uzlaşmasın diye
sıkı dizilmiş cümlelerden kaçır en acemi
sözcüklere sığınırıldım

Gördüm kamburunu taşıyamıyor yeryüzü artık
geç öğrendim toplama kanatlardan bir kuş yapılmayacağını
susmak şimdi en güçlü adımım
geçmek için açılmamış bir kapının eşiğini
biriktirdiğim her şey çatlayacak bir gün
saçılmak için gonca bir şafağa özlem bunun için

gün gelir her şey kendini anımsatır yeniden
atların terlemesi boşuna değil durup dururken

biz hatırladıkça orda duracak
yüzünde solgun bir gül mahcubiyeti
göğünde uçan bir kuş kırıkça kanadını
ılık bir akıntıyla ıslanacak kederi

gördüm artık hem daha az hem daha fazla dünya
hem kat kat zincir boynumda
hem sonsuz bir düş usumda

MAVEREN

SUSUZLUĞUN KIYISINDA

Sayfasız kalmaktansa insan, istismar etmeli acınacak her
duyguyu.

Sözcüksüz kalmaktansa, sağır olup işitmemeli anlamsız
kalacak havada asılı sözcükleri.
Kumda nasıl iz bırakmadan yürüyebilirim ki, dalgalardan
kaçarken.

Belki de kaçmıyorum ayak tabanlarım ıslanırken sahile
vurmuş yosunların arasında,
Belki de sadece bekliyorumdur, deniz kabuklarının
sessizliği çınlatan hışırtılı melodilerini,
Ya da sadece öylesine olsun diye hazların seremonisi,
Öylesini dans ediyorumdur içerisinde rüzgârların.

Sonra birden büyüdüm sararmış otların arasında.
Susuz kaldım ama alıştım, körelmedim hakikatin acısına.
Ve asla sığınmadım sahte maskelerin ardına.
Yürüdüm uzun ve bucaksız yollar boyunca, ama asla
kıskanmadım sensizliği.

Duracağım bir gün turuncu güneşin toprakla buluştuğu
nuktada.
Ve sadece sessizlik olacak o gün omuzlarımda.
Bir de sen.

MEVSİMLERİN EDEBİYATLA BULUŞTUĞU BİR YOLCULUK

Ekrem Hayri PEKER

Ramis Dara, Türk edebiyatında kendine sağlam bir yer edinmiş, üretken bir yazar ve şairdir. 1953 yılında Manisa'nın Salihli ilçesine bağlı Kurttutan köyünde doğan Dara, uzun yıllar boyunca edebiyat dünyasına katkı sunmuş, şiir ve eleştiri alanındaki dergilerle önemli işlere imza atmıştır. 1986 yılında Bursa'ya yerleşen Dara, burada eğitim alanında da önemli adımlar atmış, şehrin kültürel hayatına katkıda bulunmuş ve birçok edebiyat etkinliğinin öncüsü olmuştur.

Dara, 2000 yılında yayın hayatına başlayan *Akatalpa* dergisiyle edebiyat dünyasına yeni bir soluk getirmiş, şiir ve eleştiriye harmanlayarak dergide çok sayıda önemli yazara yer vermiştir. Eserlerinde halk kültürüne ve köy yaşamına dair izler taşıyan Dara, *Mevsimler Destanı* adlı eserinde de Kurttutan köyünden izleri barındırarak köy kültürünün zenginliğini ve doğayla iç içe geçmiş yaşamı derinlemesine incelemektedir.

Mevsimlerin Edebiyatla Buluştuğu Bir Yolculuk

Ramis Dara'nın *Mevsimler Destanı* adlı eseri, yazıldığı dönemin toplumsal yapısını, doğanın değişen yüzünü ve insan ruhunun evrimini çok yönlü bir şekilde ele alıyor. Eser, adından da anlaşılacağı gibi mevsimlerin döngüsünü ve bu döngülerin insan yaşamına etkilerini anlatan bir destan formunda kaleme alınmıştır. Dara, halk edebiyatındaki “mani” geleneğini eserinde ustaca kullanmış, matematiksel zekasını ise dörtlüklerinde hissettirmiştir. Dara'nın köy yaşamına olan ilgisi ve bu yaşamla kurduğu derin bağ, kitabın her satırında kendini gösteriyor. Özellikle mevsimler kitabı içinde yer alan dörtlüklerde, köyde kullanılan deyimlere yer vererek hem halkın kültürüne saygı duruşunda bulunmuş, hem de bu deyimlerin anlamlarını kitapta iki sayfalık bir sözlükle okuyucularına sunmuştur.

Kitabın bölümleri, doğanın ve insan ruhunun mevsimsel dönüşümünü anlatır: İlkbahar, Yaz, Güz ve son olarak Köyde Kış Destanı. Dara, mevsimlerin değişen yüzüyle birlikte, insanın içsel değişimini de betimler. Kitap boyunca zamanın akışı, insan hayatındaki dönüşümlerle paralel olarak ele alınır. Dara'nın kalemi, mevsimlerin geçişiyle birlikte hem toplumsal hem de bireysel değişimi izler.

Bir Edebiyat Yolculuğunda Klasik İsimler ve Zamanın Bütünlüğü

Ramis Dara, eserinde sadece kendi köyünden ve yaşamından izler sunmakla kalmaz, aynı zamanda evrensel bir edebiyat yolculuğuna da çıkmaktadır. *Mevsimler Destanı*'nda, Hayyam, Yunus Emre, Lami Çelebi, Edip Cansever gibi Türk edebiyatının önemli isimlerinin yanı sıra, Romalı şair Catullus gibi Batı edebiyatının büyük figürlerine de yer verilmiştir. Bu, Dara'nın edebiyatın evrensel boyutunu ve farklı kültürler arasında kurduğu köprüleri gösterir.

Özellikle Dara'nın Catullus'tan “Roma düğünü”nü anlatmasını istemesi, eserindeki çok kültürlülüğü ve farklı edebi akımları birleştiren yaklaşımını gözler önüne serer. Ayrıca, kitapta renklerin anlamı da önemli bir yer tutar. Dara, sarıyı Van Gogh'a, turuncuyu ise Albert Camus'ye atfederek, renklerin insan psikolojisindeki etkisini ve bu etkilerin sanatsal anlamlarını derinlemesine irdelemiştir.

Nihan IŞIKER

BU KAÇINCI GECİKME

Zamanın biraz gerisindeyim sanki
Ayak uyduramıyorum
Saatlere
Haftalara
Aylara
Yıllara
Bu gezegenden değil miyim ben
Yoksa bu gezegen mi benden öte
Oysa her şey acele
Yoksa ben mi geç kaldım bu âleme

Toplumsal Eleştiriler ve Çürüyen Bir Dünyaya Bakış

Dara, *Mevsimler Destanı*'nda toplumsal eleştirilerden kaçınmamış, bu eleştirileri şiirsel bir dille işlerken, “Çürüyen ülkedeyiz / Ürüyen ülkeyiz” ikiliğinde olduğu gibi, ülkenin içinde bulunduğu sosyal ve siyasal çürümeyi açıkça dile hissettirmiştir. Dara'nın bu yaklaşımı, kitabın sadece bir edebi eser değil, aynı zamanda toplumsal bir başkaldırı ve uyarı niteliği taşımasını sağlar.

Kitabın arka planında yer alan toplumsal çürümeye dair tespitler, Dara'nın sadece bireysel bir gözlemci olarak değil, toplumu ve dünyayı sorgulayan bir sanatçı olarak varlığını hissettirdiği noktalar arasında yer alır. Yazar, toplumsal yapının çürümüşlüğüne dair izlenimlerini sanat ve edebiyat yoluyla aktarırken, aynı zamanda umutlu bir bakış açısıyla da okurlarına seslenir.

Son Söz: Zamanın Dönüşümü ve Kültürel Bağlantılar

Ramis Dara, *Mevsimler Destanı*'nın sonunda şunları dile getirmektedir:

“Zamanın bize değen yüzü önce gündüz ve geceyse, sonra mevsimlerdir. Onlar boyuna değiştirken bizi de değiştirirler. Değişe değişe yaşarız. Biz son bir değişimle yolumuza devam ederiz, onlar da bildikleri yolda devam ederler. Bu ayrılıktan sonra da, arada bir kültür yoluyla, sanat yoluyla, edebiyat yoluyla yolların kesişeceğini düşünenler vardır.”

Dara, zamanın ve mevsimlerin bize sürekli değişim sunduğunu anlatırken, kültür ve edebiyatın bu değişimdeki birleştirici gücüne dikkat çeker. Bu eser, hem kişisel hem de toplumsal değişimin bir arada anlatıldığı bir başyapıt olarak edebiyat dünyasında önemli bir yere sahiptir. Dara'nın eserinde sadece bir köy yaşamı ve mevsimsel dönüşüm değil, aynı zamanda evrensel değerler ve kültürler arası bir diyalog da yer almaktadır.

Ekrem Hayri Peker'in gözlemleriyle, *Mevsimler Destanı*'nın, zamanla şekillenen insan ruhunun ve toplumların özlemlerini anlamak için bir başvuru kaynağı olacağı kesindir.

YERİNDE KALAN

I

şimdi
adım çağrılmasın hiçbir
yerden.

pasını tanıyan bir anahtarım,
dönmekten çok
yerinde kalan

hangi sokakta büyüdüğümü
sorma artık;
hangi yüz bana benzer
kelimelerim,
bir ölüyü taşımaktan daha ağır

pencerenin önünde
rüzgârla anlaşmış perdeler var,
onlar bilir
kimin gitmediğini

ben bilirim:
kalan,
dünyayı eksik taşır

II

bir ses var,
adını unuttuğum dağdan geliyor
taşlara çarptıkça
öğreniyor kendini;
her çarpma
kendî içine

gökyüzü burada alçak
ellerinle kaldırılabilirsin
ama dokunma

bazı yükler
bakışla taşınır

bir kuş geçiyor,
pusulası içe gömülü
Kuzey sandığı şey
alıştığı karanlık

III

bir ev düşün
kapısı açılmamış değil —
hiç beklenmemiş

içeride ses yok
duvarları dolu
asılmamış fotoğraflar
kimseye benzemiyor

bir sandalye çekiyorum kendime,
oturmuyorum →

ACININ ÇEKİDEĞİ

Mutsuzluk önceden öğretilmiş
bir alışkanlık gibi titizle korunup
nesilden nesile aktarılırken,
acının çekirdeğini
iki taş arasında kıran çocuk
boşa dönen bir çıkırık mı yüreğin
ilmek ilmek ölümü mü?
sırtına giymeden ördüğün...

uykusuz geceleri sökerek
yapıştırdığın günler,
cama vurup kırılan bir yağmur damlası
silmiyor ki yüreğinin pasını
boğazında yıllanırken çığlıkların...

Durmadan değişiyor içimde
gidenlerin yeri,
inletirken sesiniz
yerleri ve gökleri,
fıtratından sual olunmaz ki
devletle meşveretiniz
susturur sancısını
para girince vicdan cebiniz...

bazı bekleyişler
dışarıda kalır

IV

şimdi susuyorum
kaçış değil bu
biriktirme biçimi

sözlerim yeraltına iniyor
orada kökleniyor

bir gün
adımı anmadan çağırdıklarında
geleceğim

bazı dönüşler
duyulmaz

anlatılmayan
tamamlanmaz

Emin ORHAN

Gidip gelmeyince merak ettik.

Böyle bir huyu yoktu, ama insanın duruşu mu, davranışı mı desem belli yaştan sonra değişiyor. Bizim Cafer Amcanınki gibi.

Evdekilerin kaygı ve korkuları Ankara Kalesi'nden Eryaman'a dek öbek öbek yayıldı. Gökteki bulutlar bile üzerlerindeki pamukları atıp kara ağartılara döndü.

Biz değil, bütün mahalle seferber oldu.

Sanırsınız ki yer yarıldı da içine girdi. Arka sokaklarda oturan üç beş ruhani komşunun mırıltısı duyuldu yıkık kerpiç duvar aralığından, "Gidelim de zabite, verelim haber, gelmemiştir çünkü gara haber."

Bu lafı duyan Erken Yakup omzunu dayadığı duvarda hafif sürtündü. Sağa sola bakındıktan sonra rugan ayakkabısının önündeki küçük boş salça tenekesini şiddetli bir tekme vuruca etraftaki bütün uğultular kesildi. Yeleğinin cebinden eskilerin ibola dediği çakmağı çıkarıp ağzındaki sigarayı yaktı. Dumanını hepimizin üstüne savurdu.

Başkaları için bir şey diyemem, ama benim yüreğim ağzıma geldi. Bu Erken Yakup pek öyle kolay kolay sinirlenip bozulmaz. Kızdı mı tam kızar, sonu ya hapishane ya da hastane olur.

Son günlerde kimsenin kimseye bir şey dediği yoktu...

Demek bizim bilmediğimiz bir şeyler var ki Erken Yakup'un adrenali yükseldi.

Bugüne dek hiç düşünmemiştim Yakup'a niçin *Erken* dendiğini. Zihnimde bu merak yuvarlanıp dururken sağımdaki Adile Teyze ile Dalaklı Hayriye fısıldaşıp duruyorlar. Benim de dikkatimi çekince kulak verdim. Yakup, daha çok küçükmüş. Ana babasının durumu hiç iyi değilmiş, yani Yakup'u komşularının çocukları sünnet olurken araya sokuvermişler.

Ana babasına göre Yakup'un erkekliği böylece erken yaşta başlamış.

Adile Teyzenin bu lafı üzerine Dalaklı Hayriye de gıcırtılı sesiyle Yakup'un bir başka hikayesini mırıldanmaya başladı.

İlerleyen yıllarda Yakup'un erken erkekliğinden sonra mahalledeki bütün kızlar bundan çekinir olmuşlar. Ana babalar kız çocuklarını ne bakkala ne de okula gönderebiliyorlarmış gönül rahatlığıyla... Bırakın kız çocuklarını mahallenin küçücük oğlanları da Erken Yakup'un tekme tokatlarından nasibini alıyormuş.

Bütün mahallenin yaka silktiği Yakup zamansız olarak asker yoklamasına çağrılınca adı Erken Yakup'a çıkmış.

Aklımız Cafer Amcada gözümüz de Erken Yakup'ta gezinirken, iğde ağacı altında kollarını kavuşturan Kılılı Ümmü yan gözle etrafına bakındıktan sonra, "İnsan kısım kısım, yer damar damar." deyince kalabalığın başı, onaylamak için, hafiften alta üste gidip geldi. Sonra "Doğru, doğru..." sözcükleri dallara takılıp kaldı.

Kılılı Ümmü'nün bu lafından sonra içimde güzel bir his belirlmedi değil.

Her an yas'a dönüşecek bu ortamdan sevince evrilen bir coşku bütün bedenimi yavaş yavaş sardı.

Zihnimde hep bu laf!

ŞİFRELI HELBEST

arka bahçesinde öfkelerimin yaralı imgesi
(kopuktur gerçekliğimden)

artık büyümeli serpilmeli tarlanıza
(bakışlıdır arabesk)

ya da şilep olup dönmeli uykularınızdan
(hafakandır iletisi)

ülkeşir modunda yağmalanmakta aklımız
(kapkपालdır yine)

hangi imtiyazdan sızarak geçtiniz derebeyi
(serbesttir ıkınmak)

şir mi öldü mânâ mı yağsız kaldı dışlisinde
(laklakandır giryehane-i)

hepiniz karlı kayın ormanında yıldız toplamada
(yüklenmektedir kalaslar)

uçurum kenarında unutulmuş bir intiharım ben
(yapmayındır gürlüti)

koşmaktan yorulan küheylan ey, unutmuşsun rüzgarı
(yazılmıştır dörtnala)

Dönüp dolaşıp yüreğime takılıyor, takıldıkça da bir sevinç belirliyor içimde. Aynı anda üç değil beş duygu geçişleri oluyor.

Bu sevincin kaynağını tam çıkaracağım an, ara sokağın kaldırımında Cafer Amca!

Salına sallana bize doğru geliyor.

Böyle bir kalabalığı görünce yüzündeki esmerlik buğday rengine dönüyor.

Benim ağzımdan çıkmasa da herkes bir "Ohhh!" çektikten sonra evlerine dağılıyor.

Erken Yakup, Cafer Amcaya yaklaşıp, " Babalık, görüyorsun ya bütün cemaat senin için kaygılanıp yollara çıktı. Neredesin iki gündür? " deyip o da kahveye yöneldi.

Elindeki buruşuk poşetten bir tomar dergi ve kitap çıkaran Cafer Amca geride kalanlara bakıp, "Benim yıllar önce kaybettiğim bu kitap ve dergiler bizim Hüsnü'nün bavulundan çıkmış, onları bana geri vermek için aradı. Oraya gitmiştim. Laf uzayınca da geç oldu. Birlikte rakı içip geçmişe daldık..."

Cafer Amcanın gümrükteki iş arkadaşımı Hüsnü.

Tozlu ve eprimiş dergileri görünce içimdeki sevincin kaynağını anımsadım.

Yıllar önce Akhisar'dan gelip başkentte çalışmaya başlayan can dostumla birlikte Zafer Çarşısı'ndan aldığımız bir kitaptı.

Ali İhsan Mıhçı'nın öyküleri.

"İnsan Kısım Kısım Yer Damar Damar "

Aklım beni yanıltmıyorsa Dayanışma Yayınlarından...

Atnan BAŞKESEN

SUYUN BELLEĞİNDEN

Ben gelirdim
Sisli bir kıyıdan
Ölümlerle dirilerin
Aynı suyu içtiği yerden

Boşluğumuzu taşıyan o rüzgâr
Tanrı'nın unuttuğu yerden eserken
Birden bire doğarız
Ağır ağır akan
Bir suyun belleğinden

Bir yaprağın
Düşmeyi unuttuğu eşikten
Yalnızca ölümü
Yerine bırakmak için var olmuş
Kelimelerin başladığı yerden

Süheyla AKIN

O KADAR ÇOK ÇOCUKSUN Kİ

O kadar çok çocuksun ki
Bilmiyorsun henüz
Bir yitenler kalıyor geriye
Bilmiyorsun henüz

O kadar çok çocuksun ki
Bin bir gökkuşağı açıyor uçurumlarında gözbebeklerinin

O kadar çok çocuksun ki
Şimdi
Ben
Bütün düşlerini bilmek istiyorum senin

Kaçıp giderken kuş
Boşalırken şehir
Ölürken gece
Çarparken kalbim son kez yüreğinde

Durma
İşle beni çocuk sesine

O kadar çok çocuksun ki
Terk ederken bu şehir beni
Bütün yollarını bırakıyorum senin o çocuk kalbine

Beni o çocuk şarkılarına işle

Çocukluğuma çıkan sokakları bulamadım ben bu şehirde
Kim bilir
Sen bulursun belki de

Gülçin Yağmur AKBULUT

EY BATAKLIĞIN SUYU

Gülün yaprağına
çamur sıçratan ey

Baharı güzü yok
gönlümdeki mevsimin

Delicoş şadırvandır
sevda ile bakan gözlerim

Gökyüzümde uçuşur
sabahın mavi kuşları

Isırganla karıştırma
ömrü gülistan olanı

Zehir sofralarınıza inat
aşkın emsali Yağmur'un

Rüzgârım denizdendir
sen dağları ne bilirsin

Ahmet YILMAZ

KARLA DEĞİL

(Karlı şehir, çocukluğum Bursa'ya)

Yağmadı, yağmış gibi bağlandı gözlerim
Yağdı da tutmadı diyorlar
Işıkları, beton yapıları, karakalabalıkları
Kapanmış yolları akraba akrabadan
Tutar mı ki şehri

Görmedik ama, görenler anlattılar
Gördüğümüz neydi o zaman
Geçti yorgun saatleri ovalayarak
Bembeyaz gülleriyle üstümüzden
Kefen değilse ağarmış omuzları mıdır
Rüyaları canlandıran bir dağın

Değil, karla değil terasta erken düğün
Diyorlar bir çocuk daha güzel çocukluktan
Bir kadın anne kadın çok kadından
Barışmadan birleşmeden unutmak
Hangi çukuru doldurur susacakların
Yağmadı yağmaz daha

Ama yağdı diyorlar boyu geçkin yağdı uzaklar
Sokaklar birbirine benzedi benzemedi insanlar
Kuşlar köpekler üşüdü üşümediler hiç

Yıldızları severdim, karda kayıp yalnızları
Çıkmaz daha sandıktan kartpostal

BURSA FLANÖRÜ, 7

Ramis DARA

ETRAFIMIZDAKİ DUVAR VE BURSA

Yaşarken yedi öykü kitabıyla on romanı yayımlanan, edebiyat dünyasında daha çok *Cemo* (1966) romanıyla yankı bulan Kemal Bilbaşar'ın (1910-1983), 1941'de *Tasviri Efkâr* gazetesinde tefrika edilip unutulmuş ilk romanı *Etrafımızdaki Duvar*, kitap olarak ilk kez 2025'te yayımlandı.

Bu romanda Bursa sevdalıları için ilginç pasajlar var. Bunlardan biri:

“*Bu hafta Bursa'ya gidiyorum, Mediha, ' dedim. 'Pembe günlerimize oranın yeşilliğini getireceğim. Ankara'da bahar bir anlık güzel bir gülümsemedir. Halbuki Bursa'da sonsuz bir murat rengi halinde kışa kadar devam eder. Ben uzun ömürlü baharı istiyorum*” (s. 81)

Bu sözlerle cevabi nitelikteki ifadeler ilerleyen sayfalarda gelir: “... *siz Bursa'daki uzun ömürlü baharın peşine düştüğünüz zaman ben, Ankara'nın bozkır baharıyla avunmayı tercih...*” (s. 95)

Bu arada romanın bir yerinde kendimi bulur gibi oluyorum:

“*Temenyeri'nden yukarıya, sırtlara tırmandım. Ovaaya hâkim bir kaya üzerinde, bir kartal gibi tüneyerek, bütün kasaba halkına, 'O beni seviyor, o benimdir,' diye haykırmak istedim.*” (s. 87)

Temenyeri'nin yukarısındaki “*ovaaya hâkim*” o kaya hâlâ orada durur ve baharları şehir çevresinde kır çiçeği peşinde seğirttiğim gezilerde burada defalarca oturmuşluğum vardır. Bundan sonra bir de Kemal Bilbaşar ve bu romanın kahramanları için gidip oturmalıyım orada.

Romanın ana kahramanı başka bir ortaklığımız daha var: Setbaşı. Ben de bir süre orada mukimdim...

Böylece, romanda kahramanlar arasında geçen olay, gerçek hayatta romancıyla okuru arasında da geçmiş gibi oluyor.

*

FUTBOL TARAFTARLIĞI VE TAHSİN YÜCEL

Futbol takımı taraftarlığı en ağırbaşlı entelektüellerin bile kendini kaptırdığı bir durumdur ve dozunda yaşandığında pek de öyle küçümsenecek bir şey değildir.

Hayatı, belki basit, ama yaygın bir alandan, tuhaf bir süreliğine. Koca bir oyun olan hayatın içinde, varsın küçük minyatür bir oyun da bu olsun, biz insanlar için.

Edebiyatbilimci, öykücü, romancı, denemeci, eleştirmen, çevirmen Tahsin Yücel, konuşma yapması için İstanbul'dan Bursa'ya geldiği bir seferinde (23 Mart 1996) onu eski Santral Garajda Hilmi Haşal'la birlikte karşıladığımızda yanında üç gazete vardı. Biri *Cumhuriyet*'ti, ikincisi *Hürriyet* miydi unuttum, üçüncüsü çok net hatırlıyorum; bir spor gazetesiydi.

Onun gibi kelli felli, ağırbaşlı bir edebiyat ustası ve bilgininin yolculuğu sırasında spor gazetesi okumasına şaşırmıştım.

Tahsin abi, “Galatasaray olarak FB'yi her zaman yenemiyoruz, dün hazır yenmişken, yolda maç yazılarını okumak istedim” mealinde bir şeyler söylemişti.

Benzer şekilde ben de galibiyetle biten Galatasaray maçlarından sonra spor gazetesi alıp okuduğum için buna çok sevinmişim.

Tahsin Yücel'le partneri Enis Batur tarihi Bursa belediyesi binasının yanındaki galeride (günümüzde Ressam Şefik Bursalı Sanat Galerisi) konuşmuşlardı.

Konuşmadan önce girişte soldaki kulis odasında Enis Batur bana Yapı Kredi Yayınlarına roman çevirmemi önermiş, ona “çeviri yapmak istemiyorum, yazmamı engelliyor” gibi bir cevap vermiştim.

Türkiye'deki frankofonların çoğu gibi Enis Batur da Galatasaraylıydı.

*

Neredeyse iki ay boyunca hemen her gün kadim taş-tuğla duvara dayanarak seyrettiğim, arada bir satın alıp tattığım çam mantarları, “gelecek sonbaharda görüşmek üzere” diyerek alıp başlarını gittiler. Neyse ki kestaneler, cevizlerin desteğiyle, ama asıl sobaları, şömineleri tutuşturmak için satılan çıralarının yanı başlarında, kış mevsiminde meydanı şenlendirmeye devam ediyorlar.

*

Erguvan dallarıyla sarı gül dallarına tutunarak geçici güzelliklerini sıkıca yaşamaya çalışan kar parçacıkları güneşe dayanamayıp yere atlıyor arada bir. Baharda bunların yerlerinden çiçeklerin çıkacağını umarak hafif pörtlemiş halimden sıyrılmaya çalışıyorum.

*

Günü ve akışı hissetmeye, dışardan da olsa katılmaya başladım. Dağ'ın epey epey üzerindeki kadifemsi bulutlar arasından gülümsemeye çalışan güneş eskiziyle bakışmışım bir ara dün. Bugünse dağ güneşe kesmiş sabahtan, ancak hava soğuk mu soğuk.

Onca çırpınmama rağmen zatürreeye çıkmış yolum, modern tıp ve eczacılığın imkânlarıyla hızla toparlanıyorum. Başka bir yolumuz mu var ki hem?

*

Hayat bazen öyle beklenmedik ve öyle ağır yüklenir ki insana bütün çıkış yolları karalmış, daralmış gibi gelir.

Yine de sabah akşam hastaneye gidip iğnenizi adeta zevkle yaptırma iştihanız sürüyorsa ve ne tesadüf ki evinizde yattığınız pencerenin önünde bir çift aklını yitirmiş kumru yeni bir yuva yapma telaşıyla sabah akşam kanat çırpıma başlamışsa, arada bir de izbe kış bahçesine göklerin bir yerinden bir kızılgerdan kopup geliyorsa, kaos anayla aranızda özel bir bağ var ve bu bağ hemen öyle kopacağına benzemiyor demektir.

*

Madem mevsim muhalif, küçük bir oyun oynadım ben de. ‘İğne dönüşünde’ beleş otobüse binmektense ücretli Dağ yolu dolmuşuna bindim. Hava da, bir zamanlar bizim oralarda kuzu dişi dediğimiz tarzda: kar ile dolu arasında küçük kristal toparlar püskürtüyordu, üstümüze üstümüze, biraz neşelenelim diye...

*

İnternetteki video dizilerinin birinde Orta Anadolu bir yurttaşımız, Konya - Hadim'li, 'Yalnız Dağcı' Hasan Hüseyin Kahrıman, kırsallarda suyu kuruyan çeşmeleri canlandırarak çevredeki kuşların susuz kalmamasını sağlamaya çalışıyor.

Geride bırakmakta olduğum günlerde hafif sayrılık çekerken ben de *Akatalpa*'yı zamanında çıkarma isteğini duydum durdum...

Mustafa GÖZÜBÜYÜK

AHENGİ ŞUUR

İzdüşümdeyim
İçgüdü barındırmayan adamın ruhunda
Gözüme sığdırdığım tınıdayım
Raks ediyor kalbimin kolları
Yeni ümitler doğuruyor kendi pencerelerinde
Her bir ahengi öldürüyor, diriltiyor kan damlalarının
Siciline not düşerek
Sınırsız bir hayat sunuyor
Şuurumum ritmine bağlıyım
Sanrılarım aklımı alıyor
Ve beni alıkoyuyor
Özgür değilim
Tutukluyum kendi dehlizlerinde
Kelime yumakları kulaklarımı çınlatıyor
Ayak uyduruyor gönlümün beni ele geçiren uğultuları
Zamanın içine de dışına da aldırmadan
Bilinçaltı odalarında yankılanıyor
Mırıldandığım ezgiler
Bir solukluk hücremdeyim
Kafesim yumuşak demirlerle örülü
Yazgımdayım sayıklamaların
Sürüp giden izdüşümündeyim: Tutsaklığın.

Esin KURT

ÇELİŞKİ

Fi tarihiydi hatırlıyorum
El ele aşmıştık ağlama eşliğini
Açıldı çelikten perde
Aşkını unutmuş meftunlar gördük,
Dervişine koşan asalar...
Ağaçların göğe uzanmasıydı boynumuz
Beraber hırpalandık, birlikte büyüdük.

Ne zaman ümitsizliğe esir düşsem
Umut aşıldı gözlerin
Sen ki; yangınlarım su oldun çok vakit
Ayazıma dağ, bağım üzümlü, çölüme yağmur...
Ayrılık aramıza serilene dek şendi bahçemiz
Dur durak bilmeksizin koştuk takvimden takvime
Sözlerin, kimleri yaşıyor şimdi?

Gidişin dün müydü anımsamıyorum
Hafızam türlü oyunlara maruz
Yalnızlık yaşlılıkla eş değer...
Kepenleri çoktan indi gönül dükkânımın
İçimde üşüyen, çaresiz bir kuş ürpertisi
Ruhumda sıkışık kalmış binlerce beden.
Kalp yazgıya rıza göstermiş,
Akıl, yamacında tehlikeli suların
Acaba yaşamak mı böylesi?

Nurten SINIRTAŞ

YOLCU

Hâl gelir,
içi sancılı;
sıralı uykularımdan
ağır ağır sıyrılır beni.

Göç vaktidir serçelerin;
bir an durur dünya,
ben konarım direklerin
uzayıp kısalan
incecik sesine.

Orada,
rüzgâra tutunmuş bir çizgi gibi
titreyen bir an kalır:
Ne serçeler göçer,
ne ben giderim;
kalırım yüreği sürgün
kendimle.

Rıdvan YILDIZ

MAZERET SANDIKLARI

Eviniz bulutlu
Kimse okşamıyor saçlarınızı
Bütün ayrılıklarınız geceye dolanıyor
Neyzen'in dünyası kadar dağınık/
Varlığınız ısırdığınız yasak meyvelerde
Ey insanlar!
Yakın ve uzaksınız mazeret sandıklarına
Renkli eşyalarınız var, koltuklarınız hatta çoraplarınız
Sahte masalara davetlisiniz
Fena halde beğenilme telaşınız
Dolanmış huyunuza, suyunuza
İstagram hayatınızın en değerli madalyası
Ferah sular yerine karmaşık kahveniz
Eski sesleriniz içinizde bir bir yanan
Yeni cumalar arıyorsunuz dış görünüşlü
Sessizlik her yaşın bitişi
Yakanıza ölümü işaretlediniz beş vakit
Doğmaktaki muradınız neydi?
Sizi bu kadar yoran...
Sedef kanatlı rüyalar mı?
Dünya tapınağında yer kalmadı
Sandığınıza bakın yeni hurafeler bulmak için
Herkes her gün yeniliyor yeni kalmak uğruna

Ocak 2026

İÇİMDE TAŞAN YER

Ceplerimden bilye değil
karanlık
dökülüyor
...

Bu şehirde
kendime bile
sığamıyorum
...

Mektuplarım
göğe çarpıp
öldü
...

Kahvehane sessiz
içim
değil
...

Eksilenleri izlerken
içim çoğalıyor
karanlığa
...

Gülümsemeler geçiyor
içim
geçmiyor
...

Ceplerimden bilye değil
İstanbul
dökülüyor artık
...

Aynada İstanbul
içimde
suskun bir çocuk
...

Okeye dördüncü arar gibi
kendimde boş yer
aradım
...

Cebimde bir avuç çocukluk
kaybedilmiş
üzüm taneleri
...

Martılar bağılıyor
içimde
çıt yok
...

Kaldırıma düşen nefesimi bile
toplamaya üşendi
İstanbul
...

Yokluğun
şehrin en yüksek
binası
...
Kumbaram kırıldı
içinden param değil
ben döküldüm
...

Çocukluğum hâlâ
yırtık pantolonuyla
içimde koşuyor
...

Aynada İstanbul
içimde
yamalı bir çocukluk
...

İstanbul'u içime sıkıştırdım
yine de
taşan bendim
...

Gülüştün
bilye misali
kayıp gitti elimden
...

Sen yoksun diye
İstanbul fazla yağdı
içime
...

Çay acı değil
ben
öyleyim
...

Kahvehane dumanı değil bu
içimin
buğusu
...

Köy bakkalı kapandı
çocukluğum
içeride kaldı
...

Ceplerim dolu ama
bilyeler yok
şehir var
...

Köyümde deniz yoktu
yine de
boğuldum
...

Hayat patinaj yapıyor
ben
düşmeme numarası

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Halim Çiftçi

Yazışma ve posta kargo adresi : PK 68 16361 Ulucami – BURSA

E- Posta : akatalpa@hotmail.com

Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

İsteyen herkes akatalpa sitesinden kâğıt çıkışı alabilir.

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.